

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor 3.5 | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12022026.12>

Rural Knowledge Traditions and Sustainable Lifestyle

Karthikeyan P^{1*}, Dhanakshmi P², Dr G.Selvaganapathy³,

¹Assistant Professor in Tamil, Department of Science and Humanities,
Sri Ramakrishna Institute of Technology, Pachapalayam, Perur- Chettipalayam, Coimbatore-10.

²Assistant Professor in Tamil, Department of Science and Humanities,
Sri Ramakrishna Institute of Technology, Pachapalayam, Perur- Chettipalayam, Coimbatore-10.

Email: dhanakshmip.sh@sritcbe.ac.in,

³Associate Professor in Tamil, World Languages Department, SIMATS - SSE, Thandalam, Chennai.

Email: padmagana8384@gmail.com,

*Corresponding Author Email: karthikeyan.sh@sritcbe.ac.in.

Article Info

Received on 27-June-2026, Revised on 29-June-2026, Accepted on 29-June-2026, Published on 01-July-2026

ABSTRACT

The Indian Knowledge System (IKS) is a vast repository of wisdom that has guided human life in harmony with nature for centuries. Particularly in Tamil rural societies, traditional knowledge systems—passed down through generations orally and through practice—have played a vital role in nurturing the relationship between humans and nature. These knowledge systems serve as the foundation for a sustainable lifestyle across various domains such as agriculture, water management, healthcare, dietary habits, environmental conservation, and social cohesion.

Traditional agricultural practices prevalent in rural Tamil Nadu, rainwater harvesting structures, local herbal medicine, and seasonal dietary habits are considered key elements of sustainability in modern times. For instance, traditional methods that preserve the diversity of rice varieties, organic manuring techniques that protect soil fertility, and natural pest control methods ensure food security without relying on chemical inputs. Traditional water management systems, such as ponds, wells, and oorunis (communal water bodies), ensure water availability even during droughts, thereby maintaining ecological balance. Furthermore, social structures in rural communities, such as cooperation, sharing practices, and the panchayat (local governance) system, provide the essential social capital required for sustainable living.

As the contemporary world faces diverse challenges like climate change, depletion of natural resources, food insecurity, and environmental degradation, these traditional knowledge systems are being re-evaluated. By integrating this traditional wisdom with modern scientific approaches, effective solutions for sustainable development can be identified. Rural knowledge systems, an essential component of the Indian Knowledge System, pave the way for a lifestyle that is in harmony with nature, rooted in social justice, and conducive for future generations. This paper analyzes the nature of Tamil rural knowledge systems and their contribution to a sustainable lifestyle through the lens of the Indian Knowledge System (IKS).

Keywords: Indian Knowledge System, Rural Knowledge, Sustainable Lifestyle, Traditional Agriculture, Tamil Culture.

கிராமிய அறிவு மரபுகள் மற்றும் நிலையான வாழ்க்கைமுறை

- ¹திரு. பி. கார்த்திகேயன், உதவிப் பேராசிரியர்- தமிழ், அறிவியல் மற்றும் மனிதநேயத் துறை, சிறீ ராமகிருஷ்ணா தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, பச்சாபாளையம், பேரூர்- செட்டிப்பாளையம், கோயம்புத்தூர் -10.
- ²திருமதி ப. தனலட்சுமி, உதவிப் பேராசிரியர்- தமிழ், அறிவியல் மற்றும் மனிதநேயத் துறை, சிறீ ராமகிருஷ்ணா தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, பச்சாபாளையம், பேரூர்- செட்டிப்பாளையம், கோயம்புத்தூர் -10.
- ³முனைவர் ஞா.செல்வகணபதி, இணைப் பேராசிரியர் (தமிழ்), உலக மொழிகள் துறை, சவீதா பல்கலைக்கழகம், தண்டலம், சென்னை.

சுருக்கம் (Abstract)

இந்திய அறிவு மரபு (Indian Knowledge System - IKS) என்பது நூற்றாண்டுகளாக மனித வாழ்வை இயற்கையோடு இணைத்து வழிநடத்திய ஒரு விரிந்த அறிவுக் களஞ்சியமாகும். குறிப்பாகத் தமிழர் கிராமிய சமூகங்களில், தலைமுறை தலைமுறையாக வாய்மொழியாகவும் நடைமுறை வழியாகவும் பரவி வந்த பாரம்பரிய அறிவு மரபுகள், மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான உறவைப் பேணுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன. இந்த அறிவு மரபுகள் வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை, உடல்நலப் பாதுகாப்பு, உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், சுற்றுச்சூழல் பேணுதல், மற்றும் சமூக ஒற்றுமை போன்ற பல்வேறு துறைகளில் நிலையான வாழ்க்கைமுறைக்கான அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன.

தமிழகத்தின் கிராமியப் பகுதிகளில் நிலவும் பாரம்பரிய வேளாண் முறைகள், மழைநீர் சேகரிப்பு கட்டுமானங்கள், உள்ளூர் மூலிகை மருத்துவம், மற்றும் பருவகால உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவை நவீன காலத்தில் நிலைத்தன்மையின் முக்கிய கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. உதாரணமாக, நெல் வகைகளின் பன்முகத்தன்மையைப் பேணும் பாரம்பரிய முறைகள், மண் வளத்தைக் காக்கும் இயற்கை உரமிடும் நுட்பங்கள், மற்றும் பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் இயற்கை முறைகள் ஆகியவை, இரசாயன உள்ளீடுகளைச் சார்ந்திராமல் உணவுப் பாதுகாப்பை உறுதி செய்கின்றன. குளங்கள், கிணறுகள், மற்றும் ஊருணிகள் போன்ற பாரம்பரிய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள், வறட்சிக் காலத்திலும் நீர் கிடைப்பதை உறுதி செய்து, சுற்றுச்சூழல் சமநிலையைப் பேணுகின்றன. மேலும், கிராமியச் சமூகங்களில் நிலவும் கூட்டுறவு, பகிர்ந்துகொள்ளும் பழக்கங்கள், மற்றும் ஊராட்சி முறை போன்ற சமூகக் கட்டமைப்புகள், நிலையான வாழ்க்கைக்கு அவசியமான சமூக மூலதனத்தை வழங்குகின்றன.

இன்றைய உலகில் காலநிலை மாற்றம், இயற்கை வளங்களின் சுருக்கம், உணவுப் பாதுகாப்பின்மை, மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு போன்ற பல்வேறு சவால்களை நாம் எதிர்கொள்ளும் நிலையில், இப்பாரம்பரிய அறிவு மரபுகள் மீண்டும் மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. இம்மரபு அறிவுகளை நவீன அறிவியல் அணுகுமுறைகளுடன் இணைக்கும்போது, நிலையான வளர்ச்சிக்கான பயனுள்ள தீர்வுகளைக் கண்டறிய முடியும். இந்திய அறிவு மரபின் இன்றியமையாத அங்கமான கிராமிய அறிவு மரபுகள், இயற்கையுடன் இணக்கமான, சமூக நீதி சார்ந்த, மற்றும் எதிர்காலத் தலைமுறைகளுக்கு உகந்த வாழ்க்கைமுறைக்கான பாதையை வகுக்கின்றன. இக்கட்டுரையானது தமிழர் கிராமிய அறிவு மரபுகளின் தன்மையையும், அவை நிலையான வாழ்க்கைமுறைக்கு வழங்கும் பங்களிப்பையும் இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) நோக்கில் ஆராய்கிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: இந்திய அறிவு மரபு, கிராமிய அறிவு, நிலையான வாழ்க்கைமுறை, பாரம்பரிய வேளாண்மை, தமிழர் பண்பாடு.

1. அறிமுகம்

இந்திய நாகரிகத்தின் சிறப்பம்சமான அறிவு மரபு, வெறும் வேதங்கள் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களுடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை; அது மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல் நடைமுறைகளிலும், சமூகக் கட்டமைப்புகளிலும் இன்றும் உயிர்ப்புடன் உள்ளது. குறிப்பாக, இயற்கையோடு இயைந்த தமிழர் கிராமிய வாழ்க்கை முறை, அந்த காலத்திலேயே ஒரு மேம்பட்ட வாழ்வியல் அறிவியல் மரபாகத் திகழ்ந்தது.

கிராமிய அறிவு என்பது கல்வி நிறுவனங்கள் கற்பிக்கும் முறையான பாடம் அல்ல; இது பல தலைமுறைகளாக அனுபவத்தின் மூலமும், வாய்மொழி மரபாகவும் பரிமாறப்பட்ட ஒரு வாழ்வியல் நுட்பமாகும். வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை, மண் வளப் பாதுகாப்பு, மூலிகை மருத்துவம், பாரம்பரிய உணவு முறைகள் மற்றும் கால்நடை பராமரிப்பு போன்ற துறைகளில் இந்த அறிவு பரந்து விரிந்துள்ளது[1]. மண்ணின் தன்மைக்கேற்ப பயிர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல், மழைநீரைச் சேமிக்க குளங்கள் மற்றும் ஊருணிகளைப் பராமரித்தல், இயற்கை உரங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்றவை தமிழர் கிராமிய வாழ்வின் மிகச்சிறந்த உத்திகளாக இருந்தன.

இன்று ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் 'நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளை' (SDGs) அடைய உலகம் பாடுபடும் சூழலில், தமிழர் கிராமிய மரபுகள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே அதற்கான தீர்வுகளைக் கொண்டிருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பசுமை வேளாண்மை, நீர் பாதுகாப்பு மற்றும் பல்லுயிர் மேலாண்மை ஆகியவற்றில் இந்த பாரம்பரிய முறைகள் நவீன காலத்திற்குத்

தேவையான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகின்றன. பாரம்பரிய நெல் ரகங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் சமூக அடிப்படையிலான இயற்கை வள மேலாண்மை போன்றவை இன்றைய காலத்தின் இக்கட்டான சூழலுக்கு அவசியமான தீர்வுகளாக உள்ளன[2].

இந்த அறிவு மரபை ஆவணப்படுத்துவதும், அதனை நவீன அறிவியலோடு இணைத்து வலுப்படுத்துவதும் எதிர்கால சவால்களை எதிர்கொள்ள மிகச்சிறந்த வழியாகும். இத்தகைய வாழ்வியல் முறைகளை இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) பின்னணியில் ஆராய்வது, நிலையான எதிர்காலத்தை உருவாக்க உதவும் ஒரு முக்கியமான முயற்சியாகும்.

Fig1: தமிழர் கிராமிய அறிவு மரபு: நூலறிவும் வாழ்வியலும்.

இந்தப்படம் இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) சாரத்தை விளக்குகிறது. இடதுபுறம் நூலறிவையும், வலதுபுறம் வாழ்வியல் அனுபவத்தையும் காட்டி, இவை இரண்டும் இணையும் பாலமாக தமிழ் எழுத்து 'த' உள்ளது. நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளை (SDGs) உள்ளடக்கிய இந்த மரபு, இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வின் அவசியத்தை உணர்த்துகிறது.

2. இந்திய அறிவு மரபு மற்றும் கிராமிய அறிவு

இந்திய அறிவு மரபு (IKS) என்பது வேதங்கள், உபநிடதங்கள் மட்டுமின்றி, சித்த மருத்துவம், யோகம், வானியல், வேளாண்மை மற்றும் கட்டிடக்கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு மாபெரும் அறிவுக் களஞ்சியமாகும். இந்த அறிவுத் தொகுப்பானது நூல்களில் மட்டும் சுருங்கிவிடாமல், தமிழகத்தின் கிராமிய மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல் நடைமுறைகளிலும், சமூகக் கட்டமைப்புகளிலும் இன்றும் உயிரோட்டத்துடன் நிலைத்திருக்கிறது.

தமிழகக் கிராமப்புறங்களில் காணப்படும் பாரம்பரியத் தொழில்நுட்ப அறிவு (ITK), இயற்கையோடு இணைந்த நீடித்த வேளாண்மைக்கு ஆதாரமாக உள்ளது. குறிப்பாக, விதைத் தேர்வு, இயற்கை உரங்களின் பயன்பாடு மற்றும் சூழல் சார்ந்த பூச்சிக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் ஆகியவை இன்றும் விவசாயிகளுக்கு வழிகாட்டுகின்றன[3]. தமிழர்களின் நீர் மேலாண்மை முறைகள் மிகவும் தொன்மையானவை; கல்லணை, ஏரிகள் மற்றும் குளங்கள் வாயிலாக மழைநீரைச் சேகரித்து பயன்படுத்தும் நுட்பங்கள், சங்க இலக்கியங்களிலேயே வேளாண்மையின் அடிப்படைத் தேவைகளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள் நவீன காலத்தின் நிலையான வள மேலாண்மைக்கும் சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கின்றன.

மருத்துவத் துறையில், சித்த மருத்துவம் தமிழர்களின் மரபுவழி ஆரோக்கியத்தின் தூணாக விளங்குகிறது. கிராமப்புறங்களில் மூலிகை அடிப்படையிலான இந்த மருத்துவ முறை, இயற்கையான உடல்நலப் பாதுகாப்பை உறுதி செய்கிறது. இதோடு, பருவகாலங்கள் மற்றும் உள்ளூர் சூழலுக்கு ஏற்ற சிறுதானியங்களான கேழ்வரகு, சோளம், வரகு மற்றும் பாரம்பரிய நெல் ரகங்களை உள்ளடக்கிய உணவுப் பழக்கங்கள், தமிழர் கிராமிய வாழ்வியலின் ஆரோக்கியமான கூறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன[4].

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பைப் பொறுத்தவரை, மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான பிணைப்பை வலியுறுத்தும் இயற்கை வழிபாடு மற்றும் மரங்களைப் பேணுதல் போன்ற சமூக நடைமுறைகள் தமிழர்களின் பண்பாட்டில் நீக்கமற நிறைந்துள்ளன. மேலும், களிமண், மரம் மற்றும் கல் போன்ற உள்ளூர் பொருட்களைக் கொண்டு காலநிலைக்கு ஏற்றவாறு கட்டப்படும் பாரம்பரியக் கட்டிடக்கலை மற்றும் இயற்கை மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தும் கால்நடைப் பராமரிப்பு முறைகள் போன்றவை கிராமியப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய அங்கங்களாகும்.

தற்கால உலகில் காலநிலை மாற்றம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு போன்ற பெரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள, இந்த பாரம்பரிய அறிவு மரபுகள் மிகச்சிறந்த தீர்வுகளை வழங்குகின்றன. ஆகவே, இந்திய அறிவு மரபுகளை நவீன அறிவியல் அணுகுமுறைகளுடன் ஒருங்கிணைத்து ஆவணப்படுத்துவது, ஒரு நிலையான எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதற்கான மிகச் சிறந்த வழியாக அமையும்.

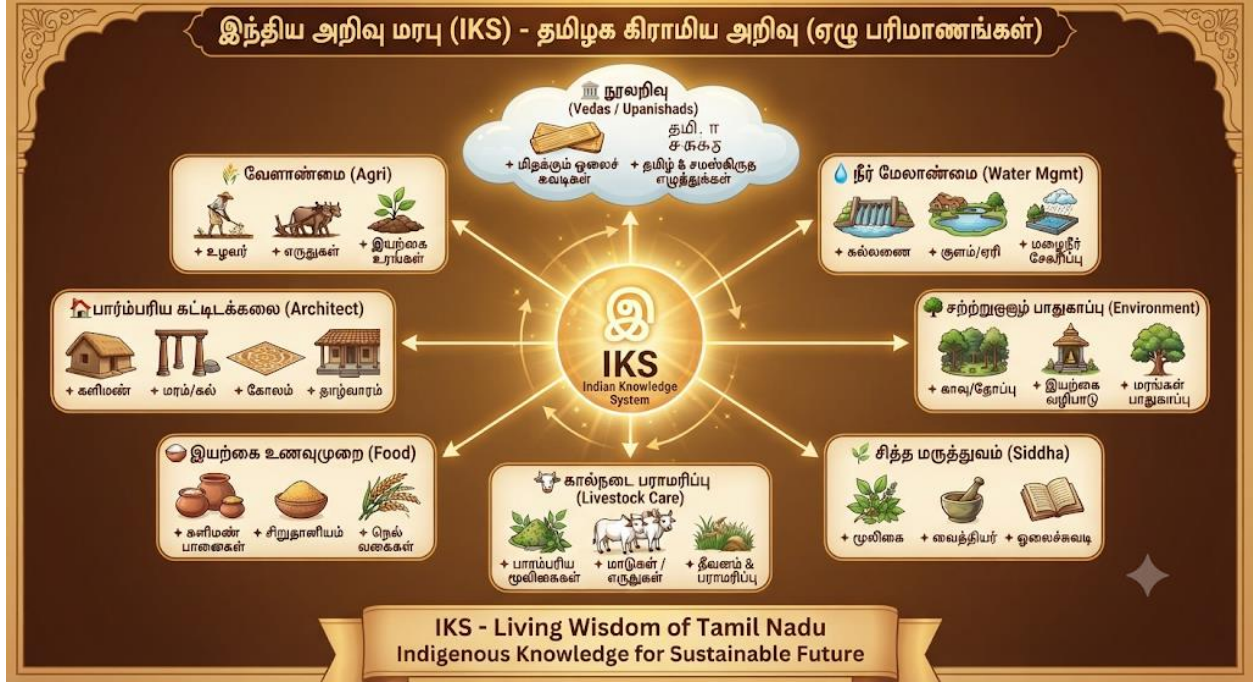

Fig2: இந்திய அறிவு மரபு (IKS): தமிழர் கிராமிய வாழ்வியலின் ஏழு பரிமாணங்கள்.

இந்தப் படம் இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) ஏழு முக்கிய பரிமாணங்களை விளக்குகிறது. வேதங்கள் முதல் வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை, சித்த மருத்துவம், இயற்கை உணவுமுறை, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, கட்டிடக்கலை மற்றும் கால்நடை பராமரிப்பு வரை தமிழர் கிராமிய அறிவின் சிறப்புகளை இது மையப்படுத்துகிறது. இது நிலையான எதிர்காலத்திற்கான ஒரு வாழ்வியல் வழிகாட்டியாகும்.

3. கிராமிய அறிவு மரபுகளின் முக்கிய கூறுகள்

3.1 பாரம்பரிய வேளாண்மை அறிவு

தமிழக விவசாயம் இயற்கையை மையமாகக் கொண்டு வளர்ந்த ஒரு தொன்மையான மரபாகும். உள்ளூர் மக்களிடமிருந்து தோன்றிய பாரம்பரிய தொழில்நுட்ப அறிவு (Indigenous Technological Knowledge - ITK), இயற்கை வேளாண்மையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இவ்வறிவு முறைசாரா சோதனைகளிலிருந்து உருவானதாயினும், சமூகத்தால் தங்கள் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டு தலைமுறைகளாக மேம்படுத்தப்பட்டது[5].

பாரம்பரிய நெல் விதைகள், பஞ்சகவ்யம், இயற்கை உரங்கள், பயிர் சுழற்சி, கலப்பு சாகுபடி, மற்றும் மழைநீர் சார்ந்த வேளாண்மை ஆகியவை இம்முறையின் முக்கிய அம்சங்களாகும். தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களில் உள்ளூர் சிறப்புகளுடன் கூடிய ITK முறைகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டின் களராயன் மலைப் பழங்குடி விவசாயிகள் மத்தியில் மண் வள மேலாண்மை, விலங்குகளின் உடல்நலம் மற்றும் நோய்த் தடுப்பு உள்ளிட்ட சொந்த வேளாண் மற்றும் கால்நடை

மருத்துவ முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன[6]. இவ்வகை முறைகள் மண் வளத்தைப் பாதுகாத்து, சுற்றுச்சூழலுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படுத்தாமல் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்கின்றன.

3.2 நீர் மேலாண்மை அறிவு

தமிழர்கள் நீரை தெய்வமாகக் கருதி பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். ஏரி, குளம், கண்மாய், ஊரணி, ஓடை போன்ற பாரம்பரிய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள் மழைநீரைச் சேமித்து நிலத்தடி நீரை அதிகரித்தன. இவ்வமைப்புகள் நீர் பற்றாக்குறை தொடர்பான பல பிரச்சனைகளுக்கு நூற்றாண்டுகளாகத் தீர்வுகளை வழங்கி வந்துள்ளன. தமிழ்நாட்டின் ஏரிகள் (ஏரி) பெரும்பாலும் முறையான ஏரிகளாகும். புதுக்கோட்டை, செங்கல்பட்டு, இராமநாதபுரம் போன்ற பகுதிகளில் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே மதகுக் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசன ஏரிகள் காணப்படுகின்றன. இவை சமூக அடிப்படையிலான கூட்டு மேலாண்மை முறைகளால் இயக்கப்பட்டன. திருக்குறளில், "நீரின்றி அமையாது உலகு" என்ற கருத்து நீரின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது. இப்பாரம்பரிய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள் வள மேலாண்மை, சமூக மீள்திறன் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பேணுதலில் ஆழமான பாடங்களை வழங்குகின்றன.

3.3 நாட்டுப்புற மருத்துவம்

தமிழக கிராமங்களில் மூலிகை மருத்துவம் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டது. சித்த மருத்துவம் தமிழர்களின் தொன்மையான மரபுவழி மருத்துவ முறையாகும். இது தாவர அடிப்படையிலான (மூல வர்க்கம்), கனிம அடிப்படையிலான (தாது வர்க்கம்) மற்றும் விலங்குப் பொருட்கள் அடிப்படையிலான (ஜீவ வர்க்கம்) என மூன்று முக்கிய பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. துளசி, வேம்பு, நிலவேம்பு, கற்பூரவள்ளி, மஞ்சள், ஆவாரம் போன்ற மூலிகைகள் இம்மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. தமிழ்நாட்டின் கிராமப்புற சமூகங்கள் தமது முதன்மை சுகாதாரத் தேவைகளுக்காக நாட்டுப்புற மருத்துவ அறிவைப் பயன்படுத்தி வருகின்றன. இம்மருத்துவம் குறைந்த செலவில் சுகாதாரப் பாதுகாப்பை வழங்கியது.

3.4 பாரம்பரிய உணவுமுறை

தமிழர் உணவு மருத்துவ குணம் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம், தினை, வரகு, குதிரைவாலி போன்ற சிறுதானியங்கள் இவற்றில் அடங்கும். இவை புரதம், அத்தியாவசிய கொழுப்பு அமிலங்கள், உணவு நார்ச்சத்து, பி-வைட்டமின்கள், கால்சியம், இரும்பு, துத்தநாகம், பொட்டாசியம் போன்ற கனிமங்கள் நிறைந்தவை. இரத்த சர்க்கரையைக் குறைத்தல், இரத்த அழுத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல், தைராய்டு, இருதய மற்றும் செலியாக் நோய்களைச் சமாளித்தல்

உள்ளிட்ட பல்வேறு உடல்நல நன்மைகளை இவை வழங்குகின்றன. இன்றைய வாழ்க்கைமுறை நோய்களைத் தடுப்பதில் சிறுதானியங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

3.5 சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு

கிராம மக்கள் மரநடுகை, புனிதக் காடுகள், நந்தவனம், கோவில் குளங்கள், உயிரினப் பாதுகாப்பு போன்ற முறைகளின் மூலம் உயிரியல் சமநிலையைப் பேணினர். புனிதக் காடுகள் (சேக்காடுகள்) பல தாவர மற்றும் விலங்கு இனங்களைப் பாதுகாக்கின்றன. இவை மழைநீர் வழிந்தோடுவதையும் மண் அரிப்பையும் தடுக்கின்றன. கோவில் தோட்டங்கள் அல்லது நந்தவனங்கள், பூக்கும் தாவரங்கள், உள்நாட்டு மரங்கள் மற்றும் மருத்துவ மூலிகைகள் கொண்ட புனிதக் காடுகளாகும். தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழ 500 புனிதக் காடுகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை மரபுகள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கைமுறைக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன.

Fig3: கிராமிய அறிவு மரபுகள்: தமிழகத்தின் ஐந்து தூண்கள்.

இந்தப் படம் தமிழக கிராமிய அறிவின் ஐந்து முக்கிய தூண்களை விளக்குகிறது. வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை, நாட்டுப்புற மருத்துவம், உணவுமுறை, மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு ஆகியவை IKS-ன் மையமான 'த' எனும் தமிழ் எழுத்தைச் சுற்றி அமைந்துள்ளன. இந்த பாரம்பரிய அறிவே நிலையான வாழ்வியலுக்கான அடிப்படையாகும்.

4. கிராமிய அறிவும் நிலையான வாழ்க்கைமுறையும்

நிலையான வாழ்க்கைமுறை (Sustainable Lifestyle) என்பது தற்போதைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதோடு, எதிர்காலத் தலைமுறைகளின் தேவைகளையும் பாதுகாக்கும் வாழ்க்கை

முறையாகும். இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) ஓர் அங்கமான தமிழர் கிராமிய அறிவு, பொருளாதாரம், சமூகம், மற்றும் சுற்றுச்சூழல் ஆகிய மூன்று தளங்களிலும் நிலைத்தன்மையை ஆதரிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

பொருளாதார நிலைத்தன்மை: கிராமிய அறிவு முறைகள் குறைந்த செலவில் உற்பத்தியை சாத்தியமாக்குகின்றன[7]. பாரம்பரிய தொழில்நுட்ப அறிவு (ITK) முறைசாரா சோதனைகளிலிருந்து உருவாகியிருப்பினும், சமூகத்தின் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தலைமுறைகளாக மேம்படுத்தப்பட்டது. வேளாண் உள்ளீடுகளின் விலை குறைவாக இருப்பதால், 75% விவசாயிகள் ITK முறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் கணிசமான செலவுக் குறைப்பை அடைவதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. உள்ளூர் வளங்களின் பயன்பாடும் சுயசார்பும் இப்பொருளாதார நிலைத்தன்மையை மேலும் வலுப்படுத்துகின்றன.

சமூக நிலைத்தன்மை: கிராமிய சமூகங்களில் கூட்டு உழைப்பும் பரஸ்பர உதவியும் நிலைத்த சமூக உறவுகளை உருவாக்குகின்றன. மீன்வளத்தில், பாரம்பரிய குள மேலாண்மை முறைகள் உற்பத்தியை உறுதி செய்வதோடு, சமூக ஒற்றுமையையும் பேணுகின்றன. ஊராட்சி அமைப்புகள் இயற்கை வள மேலாண்மையில் சமூக அடிப்படையிலான கூட்டு மேலாண்மை முறைகளை இயக்குகின்றன.

சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மை: ITK முறைகள் சுற்றுச்சூழலுக்கு உகந்தவையாகவும், பூச்சி மற்றும் நோய் மேலாண்மையில் பயனுள்ளதாகவும் உள்ளன. இயற்கை உரங்கள், மூலிகை அடிப்படையிலான நோய்க் கட்டுப்பாடு, மற்றும் மரபு விதைகளின் பயன்பாடு ஆகியவை இரசாயன எச்சமற்ற உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. பாரம்பரிய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள், மழைநீரைச் சேமித்து நிலத்தடி நீரை அதிகரிக்கின்றன. கால்நடை பராமரிப்பில் இனவளர்ப்பு மற்றும் சொந்த மருத்துவ முறைகள் நிலைத்தன்மையை வலுப்படுத்துகின்றன[8].

இவ்வகை அறிவு மரபுகள், இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கைக்கு அடித்தளமாக அமைந்து, நவீன சவால்களுக்கு நிலையான தீர்வுகளை வழங்குகின்றன.

Fig4: கிராமிய அறிவு: நிலைத்தன்மைக்கான திறவுகோல் (ITK & IKS பார்வை).

கிராமிய அறிவின் (ITK) பயன்பாடு பொருளாதார, சமூக மற்றும் சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. குறைந்த செலவு, உள்ளூர் வளப் பயன்பாடு, கூட்டு உழைப்பு, இயற்கை வளப் பாதுகாப்பு மற்றும் கரிம வேளாண்மை ஆகியவை இணைந்து இயற்கையோடு இணைந்த நிலையான வாழ்க்கைமுறையை உருவாக்குகின்றன. இதுவே இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) அணுகுமுறை.

5. இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) பார்வையில் கிராமிய அறிவு

இந்திய அறிவு மரபு (IKS) இன்று உலகளாவிய அளவில் பல புதிய ஆய்வுத் துறைகளை உருவாக்கியுள்ளது. குறிப்பாக, தமிழகத்தின் கிராமிய அறிவு இத்துறைகளில் முக்கிய ஆய்வுப் பொருளாக விளங்குகிறது.

நிலையான வேளாண்மை (Sustainable Agriculture): பாரம்பரிய தொழில்நுட்ப அறிவு (ITK) இயற்கை வேளாண்மையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களில் உள்ளூர் சிறப்புகளுடன் கூடிய ITK முறைகள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. Sadivayal கிராமத்தில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வு, பங்கேற்பு வடிவமைப்பு மற்றும் சொந்த அறிவின் ஒருங்கிணைப்பு நிலையான வேளாண்மையை மேம்படுத்த உதவியதாகக் காட்டுகிறது. 2023-ஆம் ஆண்டில், CO55 (54%), கருப்புக் கவுனி (24%), மற்றும் மாப்பிள்ளை சம்பா (12%) ஆகிய நெல் வகைகளை விவசாயிகள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவு (Traditional Ecological Knowledge): தமிழகத்தின் பழங்குடி சமூகங்கள், குறிப்பாக இருளர் பழங்குடியினர், காடுகள் சார்ந்த வாழ்வாதாரத்தை சொந்த சூழலியல் அறிவின் அடிப்படையில் நீண்ட காலமாகப் பேணி வந்துள்ளனர். மகளிர் வெறுங்கால்சூழலியலாளர்கள் (Women Barefoot Ecologists) பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவை நவீன அறிவியல் முறைகளுடன் இணைத்து காலநிலைத் தாக்கங்களைக் கண்காணிக்கின்றனர்.

சொந்த மருத்துவம் (Indigenous Medicine): சித்த மருத்துவம் தமிழர்களின் தொன்மையான மரபுவழி மருத்துவ முறையாகும். இது உடல், மனம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் சமநிலையை வலியுறுத்துகிறது. தமிழ்நாட்டில் கால்நடை மருத்துவர்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில், 64% பேர் சித்த மருத்துவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளதாகவும், 88.5% பேர் திருப்தி அடைந்ததாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது[9].

காலநிலைத் தகவமைப்பு (Climate Adaptation): கோல்லி மலைப் பழங்குடி விவசாயிகள் மத்தியில் காலநிலை மாறுபாடு குறித்த ஆய்வு, சொந்த அறிவு முறைகளின் (IKS) பொருத்தப்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தில் ஏழு லட்சம் பனை நாற்றுகளை நட்டு 6 கி.மீ நீள "உயிர்ச் சுவர்" அமைத்து கடற்கரையைப் பாதுகாக்கும் முயற்சி, காலநிலை மீள்திறனுக்கான முன்மாதிரியாக உள்ளது.

சமூக நீர் மேலாண்மை (Community Water Management): தமிழகத்தில் தொட்டி அருவி அமைப்பு (tank cascade system) உள்ளூர் விதிமுறைகள் மற்றும் சமூக மூலதனத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், இந்த அமைப்புகள் சீரழிவடைந்து, சமூக அடிப்படையிலான கூட்டு நீர்ப்பாசனத்திலிருந்து நிலத்தடி நீர் சார்ந்த தனிநபர் பாசனத்திற்கு மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது[10].

Fig5: இந்திய அறிவு மரபு (IKS): தமிழகத்தின் கிராமிய அறிவுக் களஞ்சியம்.

இந்தப் படம் தமிழகத்தின் பாரம்பரிய இந்திய அறிவு மரபைக் (IKS) காட்சிப்படுத்துகிறது. இதில் நிலையான வேளாண்மை (CO55 CO55, கருப்புக் கவுனி), இருளர் சமூகத்தின் சூழலியல் அறிவு, கால்நடைகளுக்கான சித்த மருத்துவம், பனை நட்டும் காலநிலைத் தகவமைப்பு, மற்றும் சமூக நீர் மேலாண்மை போன்ற ஐந்து முக்கிய கூறுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இது நவீன அறிவியல் மற்றும் பழமையான அறிவின் ஒருங்கிணைப்பைக் குறிக்கிறது.

6. சமகாலப் பொருத்தம்

இன்றைய உலகம் காலநிலை மாற்றம், மண் வள இழப்பு, நீர் பற்றாக்குறை, உணவுப் பாதுகாப்பின்மை, உயிரின அழிவு போன்ற பாரிய சவால்களை எதிர்கொண்டு வருகிறது. இந்த நெருக்கடிகளுக்கு நிலையான தீர்வுகளை வழங்கும் ஆற்றல் கிராமிய அறிவு மரபுகளில் அடங்கியுள்ளது என்பது இன்று உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. காலநிலை மாற்றம் மழைசார்ந்த நாடுகளில் உணவு மற்றும் நீர் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. இந்தியாவின் தேசிய காலநிலை நடவடிக்கைத் திட்டம் (NAPCC) பெரும்பாலும் பணவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப மையத் தலைவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவை (TEK) புறக்கணிக்கின்றது. ஆனால், சமீபத்திய ஆய்வுகள் விவசாயிகளின் TEK-ஐ இந்தியாவின் NAPCC-இல் உள்ள கொள்கை இடைவெளிகளுடன் இணைப்பதன் மூலம் செலவு குறைந்த, அளவிடக்கூடிய, மற்றும் சமூக உள்ளடக்கிய காலநிலைத் தகவமைப்பிற்கான புதிய பாதையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன[11].

பாரம்பரிய வேளாண் முறைகள் மண் வளத்தைப் பாதுகாத்தல், நீர் பாதுகாப்பு, மற்றும் உற்பத்திச் செலவைக் குறைத்தல் ஆகியவற்றில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. பாரம்பரிய விதை முறைகளை ஆதரிப்பது உணவுப் பாதுகாப்பு, ஊட்டச்சத்து மேம்பாடு மற்றும் காலநிலை மீள்தன்மையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முக்கியமானதாகும்[12]. மேலும், பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவை (TEK) காலநிலைக் கொள்கைகளில் ஒருங்கிணைப்பது, அறிவியலும் மரபும் ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்யும் ஒரு கலாச்சார அடிப்படையிலான காலநிலை நடவடிக்கைக் கட்டமைப்பை உருவாக்க உதவுகிறது.

இந்தச் சூழலில், இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் தற்போது இந்திய அறிவு மரபை (IKS) முக்கிய பாடத்திட்டங்களில் ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. தேசியக் கல்விக் கொள்கை (NEP) 2020 இந்த மாற்றத்திற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. இந்திய அறிவு மரபு மனிதநேயம், பொறியியல், மருத்துவம், வேளாண்மை, மற்றும் நுண்கலைகள் போன்ற துறைகளை வளப்படுத்துகிறது. பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் (UGC) உத்தரவின்படி, பாடத்திட்டங்களில் 5% பாடத்திட்டக் கடன்கள் IKS-க்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன. IKS நிலையான வளர்ச்சி செல் பழங்குடி மற்றும் சொந்தக் கல்வியை ஊக்குவிக்கிறது. மத்திய கல்வி அமைச்சகத்தின் IKS பிரிவு மற்றும் UGC-IKS பணியகத்தின் ஆதரவுடன், ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்களுக்கு IKS-ஐக் கற்பித்தல், பாடத்திட்ட மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சியில் ஒருங்கிணைப்பதற்கான பயிற்சித் திட்டங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இந்தப் பயிற்சித் திட்டங்கள் வேளாண்மை, ஆயுர்வேதம், நீர் மேலாண்மை, பொருளாதாரம், யோகா, தாவரவியல், வேதியியல், கணிதம், வானியல், கட்டிடக்கலை, உலோகவியல், மற்றும் பாரம்பரிய கைவினைப்பொருட்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு துறைகளை உள்ளடக்கியுள்ளன.

பாரம்பரிய அறிவின் டிஜிட்டல் ஆவணப்படுத்தலும் வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. பாரம்பரிய அறிவு டிஜிட்டல் நூலகம் (TKDL) இந்திய பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவைப் பாதுகாக்கவும், காப்புரிமைகளின் தவறான வழங்கல் காரணமாக ஏற்படும் தவறான பயன்பாட்டைத் தடுக்கவும் உதவுகிறது. இந்த முயற்சிகள் கிராமிய அறிவு மரபுகளைப் பாதுகாப்பதோடு, அவற்றை நவீன அறிவியல் அணுகுமுறைகளுடன் இணைத்து எதிர்காலச் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கான பயனுள்ள தீர்வுகளை வழங்குகின்றன.

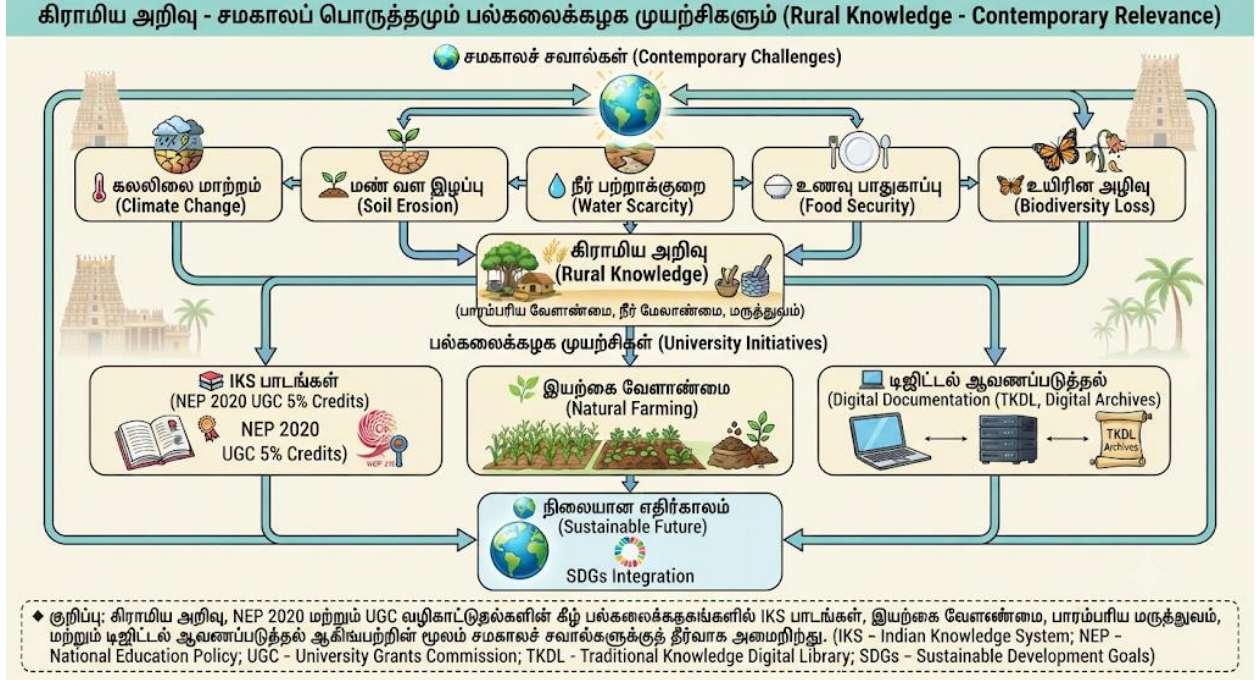

Fig6: கிராமிய அறிவு: சமகாலச் சவால்களும் பல்கலைக்கழகப் பங்களிப்பும்.

இந்தப் படம் காலநிலை மாற்றம், மண் மற்றும் நீர் பற்றாக்குறை போன்ற சமகாலச் சவால்களுக்கு கிராமிய அறிவு எவ்வாறு தீர்வாக அமைகிறது என்பதை விளக்குகிறது. பல்கலைக்கழகங்கள் NEP 2020 மற்றும் UGC வழிகாட்டுதல்களின் கீழ் IKS பாடங்களை அறிமுகப்படுத்துதல், இயற்கை வேளாண்மை மற்றும் டிஜிட்டல் ஆவணப்படுத்தல் மூலம் நிலையான எதிர்காலத்தை உருவாக்குகின்றன.

7. சவால்கள்

இன்றைய உலகில் கிராமிய அறிவு மரபுகள் பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றன[13]. இவற்றுள் முதன்மையானது நகரமயமாக்கலும் தொழில்மயமாக்கலும் ஆகும். தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் நகரமயமாக்கல் காரணமாக பாரம்பரிய தொழில்கள் வீழ்ச்சியடைந்து வருகின்றன. திருப்பூரில் நான்கு தலைமுறைகளாகக் களிமண் பாத்திரங்கள் தயாரித்து வந்த குடும்பங்கள், நகரமயமாக்கலினால் ஏற்பட்ட வாழ்க்கை முறை மாற்றங்களாலும், சுற்றுச்சூழல் மாசுக் கவலைகளாலும் தங்கள் தொழிலைக் கைவிட நேரிட்டுள்ளது. சுண்ணாம்புக் கல் (Athangudi ஓடுகள்) போன்ற பாரம்பரிய கட்டுமானக் கைவினைப் பொருட்களும் நவீனமயமாக்கல் மற்றும் பொருளாதார அழுத்தங்களால் சவால்களை எதிர்கொள்கின்றன.

பாரம்பரிய தொழில்களின் வீழ்ச்சி மற்றொரு முக்கிய சவாலாகும். தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரிய கத்தி கூர்மைப்படுத்தும் தொழிலாளர்கள் (சாணக்காரர்கள்) ஆன்லைன் போட்டியாலும், நவீன கருவிகளின் வருகையாலும் தங்கள் வாழ்வாதாரத்தை இழக்கும் நிலையில் உள்ளனர்.

சுண்டங்காடை போன்ற கிராமங்களில் களிமண் பாத்திரத் தொழில் செய்யும் இளைய தலைமுறையினர் நகர்ப்புற வேலைகளுக்காக இடம்பெயர்ந்து வருகின்றனர்; மலிவான இரும்பு மற்றும் பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் சந்தையில் நிரம்பி, களிமண் பொருட்களின் பயன்பாட்டை ஓரங்கட்டிவிட்டன[14]. களராயன் மலைப் பழங்குடி இருளர் இளைஞர்களிடையே நடத்தப்பட்ட ஆய்வு, காடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாரம்பரிய வாழ்வாதார முறைகள் (சிறு காட்டு விளைபொருட்கள் சேகரிப்பு, தோட்டக்கலை, கால்நடை வளர்ப்பு, பாம்பு மற்றும் எலிகள் பிடித்தல் போன்றவை) காடு பாதுகாப்புக் கொள்கைகள், மறுகுடியேற்றத் திட்டங்கள் மற்றும் விரைவான தொழில்மயமாக்கல் காரணமாக கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இளைஞர்களின் இடம்பெயர்வு கிராமிய அறிவின் தொடர்ச்சிக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது. இளைய தலைமுறையினர் குறைந்த ஊதியம், நிலையற்ற நகர்ப்புற வேலைகளை நாடிச் செல்வதால், பாரம்பரிய அறிவை அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்தும் செயல்முறை தடைபடுகிறது. இதனால் பொதுச் சொத்து வளங்கள் அழிந்து, சமூக மூலதனம் வலுவிழக்கிறது. விரைவான நகரமயமாக்கல் இயற்கைக்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான சமநிலையை சீர்குலைத்துள்ளது. ஆவணப்படுத்தல் இல்லாமை கிராமிய அறிவின் பாதுகாப்பிற்கான மிகப்பெரிய தடையாகும். பாரம்பரிய அறிவு (Traditional Knowledge) பெரும்பாலும் வாய்மொழி மரபுகள் மற்றும் நாட்டுப்புறக் கதைகளின் வடிவில் உள்ளது. உலகம் முழுவதும் வேகமாக மாறிவரும் பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டு மற்றும் காலநிலைச் சூழ்நிலைகள் பாரம்பரிய அறிவு முறைமைகளையும் அவற்றுடன் இணைந்த சமூகங்களையும் பாதிக்கின்றன. புறக்கணிப்பு, அரிப்பு, தவறான பயன்பாடு மற்றும் தவறான தகவல்தொடர்பு ஆகியவை சமீபத்திய காலங்களில் முக்கிய கவலைகளாக உள்ளன.

காலநிலை மாற்றம் கிராமிய அறிவுக்கு புதிய சவால்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஒடிசாவின் சவுரா பழங்குடியினர் சூறாவளி மற்றும் அரசு மறுகுடியேற்றத்தால் மூலிகை மருத்துவத் தாவரங்களை அணுகும் வாய்ப்பை இழந்துள்ளனர். பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவு (Traditional Ecological Knowledge) காலநிலை மாற்ற மதிப்பீடு மற்றும் தகவமைப்புத் திட்டமிடலில் இணைக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இவ்வாறான சவால்களின் மத்தியில், கிராமிய அறிவு மரபுகளைப் பாதுகாக்கவும், அவற்றை நவீன அறிவியல் அணுகுமுறைகளுடன் இணைக்கவும் முறையான ஆவணப்படுத்தல், சமூகப் பங்கேற்பு, மற்றும் கொள்கை ஆதரவு ஆகியவை இன்றியமையாததாகின்றன.

Fig7: கிராமிய அறிவு மரபுகளின் வீழ்ச்சியும் மீட்சியும்.

இந்தப் படம் கிராமிய அறிவு மரபுகள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை விளக்குகிறது. நகரமயமாக்கல், பாரம்பரியத் தொழில்களின் வீழ்ச்சி, இளைஞர்களின் இடம்பெயர்வு, காலநிலை மாற்றம் மற்றும் ஆவணப்படுத்தல் இல்லாமை போன்றவை இந்த அறிவின் தொடர்ச்சிக்கு அச்சுறுத்தலாக உள்ளன. இவற்றை மீட்டெடுக்க முறையான ஆவணப்படுத்தல் மற்றும் கொள்கை ஆதரவு அவசியம்.

9. முடிவுரை

தமிழர் கிராமிய அறிவு மரபுகள், மனிதனும் இயற்கையும் ஒன்றிணைந்து வாழும் நிலையான வாழ்க்கைமுறையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. வேளாண்மை, நீர் மேலாண்மை, உணவுமுறை, மருத்துவம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு ஆகிய துறைகளில் இம்மரபுகள் இன்று உலகளாவிய நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகளுடன் (SDGs) ஒத்துப்போகின்றன. பாரம்பரிய நெல் விதைகள், பஞ்சகவ்யம், இயற்கை உரங்கள் ஆகியவை நிலையான வேளாண்மைக்கு அடித்தளமாக அமைகின்றன. ஏரி, குளம், கண்மாய், ஊரணி போன்ற பாரம்பரிய நீர் மேலாண்மை அமைப்புகள் மழைநீரைச் சேமித்து நிலத்தடி நீரை அதிகரிக்கின்றன. சித்த மருத்துவமும் நாட்டுப்புற மருத்துவமும் குறைந்த செலவில் சுகாதாரப் பாதுகாப்பை வழங்குகின்றன. கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம், தினை, வரகு, குதிரைவாலி போன்ற சிறுதானியங்கள் இன்றைய வாழ்க்கைமுறை நோய்களைத் தடுப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. புனிதக் காடுகள், நந்தவனங்கள், கோவில் குளங்கள் ஆகியவை உயிரியல் சமநிலையைப் பேணுகின்றன.

இந்திய அறிவு மரபின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக கிராமிய அறிவைப் பாதுகாத்து, ஆவணப்படுத்தி, கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சியுடன் ஒருங்கிணைப்பது காலத்தின் தேவையாகும். தேசியக் கல்விக் கொள்கை 2020 மற்றும் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் வழிகாட்டுதல்கள் IKS-ஐ பாடத்திட்டங்களில் ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கின்றன. பாரம்பரிய அறிவும் நவீன அறிவியலும் இணையும் போது, எதிர்கால சமூகத்திற்கு வளமான, ஆரோக்கியமான மற்றும் சுற்றுச்சூழல் நட்பு வாழ்க்கைமுறையை உருவாக்க முடியும். நகரமயமாக்கல், தொழில்மயமாக்கல், இளைஞர்களின் இடம்பெயர்வு போன்ற சவால்களுக்கு மத்தியில், கிராமிய அறிவு மரபுகளைப் பாதுகாப்பதற்கான முறையான ஆவணப்படுத்தல், சமூகப் பங்கேற்பு, மற்றும் கொள்கை ஆதரவு ஆகியவை இன்றியமையாததாகின்றன. இவ்வாறான முயற்சிகள், இந்திய அறிவு மரபின் தொடர்ச்சியையும், அதன் மூலம் நிலையான எதிர்காலத்தையும் உறுதிப்படுத்தும்.

10. மேற்கோள்கள் (References)

- [1]. தமிழர் கிராமிய அறிவு மரபு. (2026).
- [2]. இந்திய அறிவு மரபு மற்றும் தமிழர் கிராமிய வாழ்வியல் [தகவல் தொகுப்பு]. (2026).
- [3]. Application of Indigenous Technological Knowledge (ITK) for Plant Disease Management in Tamil Nadu, India. (2025). *HAL Science*.
- [4]. Documentation and Empirical Assessment of Indigenous Technical Knowledge (ITK) for Pulse Storage in Tamil Nadu, India. (2025). *Journal of Advanced Agricultural and Environmental Sciences*.
- [5]. Anandaraja, N., & Nithila, S. (2024). Exploratory study on ITK practices prevailing in Pudukkottai district, Tamil Nadu. *Indian Journal of Traditional Knowledge*, 23(1), 16-24.
- [6]. Annamalai University. (2026). Adoption behaviour of indigenous agricultural and ethnoveterinary practices among tribal farmers of Kalrayan Hills, Tamil Nadu. *Zenodo*. <https://zenodo.org/records/18838033>
- [7]. Priya, B. V., Ramasubramanian, M., Kavichelvan, V., & Logeshwari, S. M. (2026). Socio-ecological resilience and sustainable aquaculture: Integrating traditional ecological knowledge (TEK) with community-based fish farming in the deltaic regions of Tamil Nadu, India. *Asian Journal of Agricultural Extension, Economics & Sociology*, 44(5), 55-67. <https://doi.org/10.9734/ajaees/2026/v44i52931>
- [8]. Rengalakshmi, R. R., Thamizoli, P. T., Nagarajan, R. N., & Nandeesa, P. N. (2025). Socio-hydrology and sustainable tank management: Empirical case from a Mailam tank cascade, Tamil Nadu, India. *Frontiers in Water*. <https://www.frontiersin.org/journals/water/articles/10.3389/frwa.2025.1597293/full>

- [9]. Yamunarani, K., Sangeetha, S., Dhanushkodi, V., Chitra, K., & Dhanalakshmi, K. (2023). Application of indigenous technological knowledge (ITK) for plant disease management in Tamil Nadu, India. *Asian Journal of Agricultural Extension, Economics and Sociology*, 41(12), 310-315. <https://hal.science/hal-05146255>.
- [10]. Chapke, R. R., Satyavathi, C. T., King, E. D. I. O., Laxmiprasanna, P., & Priyanka, V. (2025). Perceptions of climatic variability among millet farmers: Insights from tribal communities in the Kolli Hills, Tamil Nadu, South India. *Frontiers in Climate*. <https://doi.org/10.3389/fclim.2025.1487922>[reference:12]
- [11]. Habanyati, E. J., Paramasivam, S., Seethapathy, P., Rajalingam, S., Jayaraman, A., & Manalil, S. (2025). A synergy of participatory design and indigenous knowledge to address rice (*Oryza sativa* L.) cultivation challenges of Sadivayal village, Tamil Nadu, India. *Agroecology and Sustainable Food Systems*, 49(6), 821–841. <https://doi.org/10.1080/21683565.2024.2434653>[reference:13]
- [12]. Rengalakshmi, R. R., Thamizoli, P., Nagarajan, R., & Nandeesa, P. (2025). Socio-hydrology and sustainable tank management: Empirical case from a Mailam tank cascade, Tamil Nadu, India. *Frontiers in Water*, 7, 1597293. <https://doi.org/10.3389/frwa.2025.1597293>[reference:14]
- [13]. Srinivasan, V. C., & Sivasankar, V. (2025). சித்தமருத்துவம் ஒரு இலக்கிய மரபு: தமிழ் இலக்கியங்கள் வழியாக (Siddha medicine: A literary tradition through Tamil literature). *தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்*, 2(1), 919–925.
- [14]. Sudharsan, S., & Devadass, B. P. S. (2026). Changing livelihood patterns among Irula tribal youth: A study on minor forest produce in Bettamugillalam, Krishnagiri district, Tamil Nadu. *Journal of Rural Development*, 44(3), 302–312. <https://doi.org/10.25175/jrd/2025/v44/i3/174140>[reference:16]
- [15]. Yamunarani, K., Sangeetha, S., Dhanushkodi, V., Chitra, K., & Dhanalakshmi, K. (2023). Application of indigenous technological knowledge (ITK) for plant disease management in Tamil Nadu, India. *Asian Journal of Agricultural Extension, Economics and Sociology*, 41(12), 310–315.

*I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

